

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: A. K., nar. X., státní příslušnost Uzbekistán, místo pobytu: S. 3306/7, P. 10., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek s.r.o., Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.5.2014 č.j. CPR-10927-2/ČJ-2013-930310-C235,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 19.5.2014 č.j. CPR-10927-2/ČJ-2013-930310-C235, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce náklady řízení ve výši 10.200,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, pod č.j. KRPA-13018/ČJ-2012-000022 ze dne 24.7.2013 ve věci správní vyhoštění z území členských států EU. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, (dále také zákon o pobytu cizinců).

Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byl stanoven počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce v žalobě uvedl, že spatřuje nepřiměřenost napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgán uložil správní vyhoštění a stanovil dobu v trvání šesti měsíců, kdy účastníku nebude umožněn vstup na území členských států EU, jako následek domněle protiprávního chování žalobce, které mělo trvat pouhých několik dnů. Žalobce uvedl, že správní orgán standardně ukládá u protiprávního stavu s výrazně delším trváním podobou délku doby, po kterou nebude umožněn vstup na území EU. Dle žalobce je předmětná doba stanovována nahodile, což samo o sobě zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí a jeho nepřiměřenost.

Žalobce dále uvedl, že nebyl žalovaným uveden taxativní výčet podkladů pro vydání rozhodnutí, žalovaný opomenul žalobcovo vyjádření k podkladům. Správní orgán nezohlednil individuální okolnosti dané věci, resp. skutečnost, že žalobce v současné době žije se svou přítelkyní, což je zřejmé i ze skutečnosti, že inicioval v listopadu 2013 žádost o povolení k přechodnému pobytu, což musí být zřejmé z evidenčního systému, do kterého má žalovaný také přístup. Na žalobce je proto v této době nutno nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, neboť žije se svou přítelkyní ve společné domácnosti. Žalobce zdůraznil, že od iniciování žádosti v listopadu 2013 proběhla třikrát pobytová kontrola, kdy žalobce byl ujistěn, že se vztahuje také k řízení o správním vyhoštění.

Žalobce se domnívá, že správní orgán nezjistil skutečný stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, když nezjistil a ani se nepokusil zjistit relevantní skutečnosti nutné pro provedení zákonem požadované úvahy odůvodňující přiměřenost rozhodnutí správního orgánu. Žalobce uvedl, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců je podmínkou správního rozhodnutí, aby jeho důsledky byly ve vztahu k individuálním okolnostem případu a pozici cizince přiměřené. Zmiňované ustanovení uvádí: „*Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“ Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí nalézacího správního orgánu zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k námitce týkající se stanovené délky šesti měsíců, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU. Poukázal na to, že při stanovení této doby přihlížel nejen k délce doby jeho neoprávněného pobytu na území, ale i k dalším skutečnostem. Uvedl, že pokud cizinec pobývá na území ČR bez víza k pobytu, v případě žalobce od 3.1.2012 do 27.1.2012, kdy byl zajištěn, těžko může mít platné pracovní povolení, neboť toto povolení se vydává v souvislosti s platným povolením k dlouhodobému pobytu na území. Žalovaný poukázal na to, že jestliže žalobce po dobu svého neoprávněného pobytu neměl zákonné oprávnění legálně vykonávat výdělečnou činnost, jedná se i o výkon nelegální výdělečné činnosti, který představuje další protiprávní jednání.

K námitce týkající se toho, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí neuvedl taxativní výčet podkladů pro vydání rozhodnutí, žalovaný uvedl, že v odůvodnění byl uveden demonstrativní výčet podkladů pro rozhodnutí a doplněn i odkazem na další části spisového

materiálu pod č.j. KRPA-13018/ČJ-2011-000022, se kterými byl žalobce také seznámen. Uvedením demonstrativního výčtu podkladů nedošlo dle názoru žalovaného k porušení práva účastníka řízení, neboť ten byl se všemi podklady v rámci správního řízení opakovaně seznámen a mohl vyjádřit své stanovisko i podat návrhy.

K námitce, že žalovaný nezohlednil individuální okolnosti dané věci, resp. skutečnost, že žalobce v současné době žije se svou přítelkyní, což je zřejmé i ze skutečnosti, že inicioval v listopadu 2013 žádost o povolení k přechodnému pobytu, žalovaný uvedl, že postupoval v řízení v souladu s ust. § 3 a § 50 správního řádu, a tedy zjistil náležitě skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady. Žalobci byla v řízení o správním vyhoštění poskytnuta ve smyslu ust. § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu potřebná součinnost, když mu byla ve smyslu ust. § 36 správního řádu opakovaně dána možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce v průběhu řízení ve věci správního vyhoštění před nalézacím správním orgánem, a to ani při novém projednání, nezmínil existenci jakýchkoli vazeb na území ČR, potažmo území EU, a tato skutečnost se nezměnila ani v odvolacím řízení. Žalovaný je toho názoru, že pokud účastník řízení za účasti zmocněného zástupce do protokolu ze dne 21.5.2013 uvedl, že se ve věci jeho soukromého života nevyskytly žádné nové skutečnosti, a to i přes tu skutečnost, že tento výsledek ve vyjádření ze dne 29.4.2013 sám inicioval, aby se mohl vyjádřit ke svým aktuálním vazbám na území ČR, pak až v žalobě zmíněný odkaz na vztah s přítelkyní je značně diskutabilní ve vztahu ke splnění podmínek pro aplikaci ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. V souvislosti s tvrzením žalobce, že od iniciování žádosti v listopadu 2013 proběhla třikrát pobytová kontrola, kdy měl být žalobce ujištěn, že se vztahuje také k řízení o správním vyhoštění, žalovaný uvedl, že v rámci řízení o správním vyhoštění žádná pobytová kontrola provedena nebyla a pokud byly tvrzené pobytové kontroly provedené v rámci zmíněné žádosti o povolení k přechodnému pobytu, je zřejmé, že budou součástí spisového materiálu vedeného MV ČR, odboru azylové a migrační politiky, který se problematikou udělování víz k pobytu zabývá, a nikoli součástí spisového materiálu vedeného Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort (nalézací správní orgán), což však musel právní zástupce žalobce vědět, neboť byl s kompletním spisovým materiálem žalobce ve věci správního vyhoštění řádně obeznámen a tedy i s výpisy z dostupných evidencí Policie ČR.

K další námitce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že postupoval ve smyslu tohoto ustanovení. Žalobci byla poskytnuta dostatečná součinnost se správním orgánem a měl po celou dobu řízení možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a před vydáním rozhodnutím se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce žádné společenské vazby v ČR neuvedl, a to ani rodinné, kulturní nebo ekonomické. Žalovaný odkázal na protokol ze 27.1.2012 a ze dne 21.5.2013, kde žalobce uvedl, že je svobodný, nemá žádnou přítelkyni. V ČR nikoho nemá, jeho rodina je v Uzbekistánu. Na tyto skutečnosti bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl při jednání na žádost žalobce.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně, t.j. Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, vydal dne 24.7.2013 pod č.j. KRPA-13018/ČJ-2012-000022 rozhodnutí, jímž žalobci uložil správní vyhoštění na dobu šesti měsíců podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Vycházel přitom ze skutečnosti, že dne 27.1.2012 byl žalobce kontrolován hlídkou Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha, v Praze 10-Strašnice u metra Skalka. Při kontrole předložil cestovní pas. Lustrací v evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že má žalobce zastaveno řízení ve věci pobytu s nabytím právní moci dne 2.1.2012. Zdržuje se proto na území ČR neoprávněně. Z toho důvodu bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění.

Lustrací bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2008 s platným vízem a platným cestovním dokladem za účelem práce. Dne 6.5.2010 podal u Policie ČR žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR, usnesením ze dne 21.7.2010 bylo řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno. Bylo to z důvodu nedoložení dokladu o ubytování. Žalobce usnesení převzal dne 23.8.2010. Proti tomuto usnesení podal odvolání a dne 13.12.2011 Komise vydala rozhodnutí ve věcech pobytu cizinců pod č.j. MV-11586-6/SO-2011, kterým odvolání zamítla a usnesení ze dne 21.7.2010 potvrdila. Žalobce z území nevycestoval a dne 17.2.2012 podal žalobu u Městského soudu v Praze proti Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13.12.2011. Dne 27.2.2013 Městský soud v Praze pod č.j. 10 A 27/2012-38 žalobu usnesením odmítl, neboť zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2.1.2012, kdy nastala fikce doručení. Lhůta pro podání žaloby skončila dnem 1.2.2012. Žaloba byla soudu podána osobně dne 17.2.2012, tedy až po marném uplynutí lhůty. Žalobce dne 22.2.2012 podal žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Řízení bylo vedeno pod č.j. MV-53952-3/SO-2012 a bylo pravomocně ukončeno ke dni 25.10.2012. Podáním žádosti žalobci fikce pobytu nevznikla.

Dne 6.4.2012 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, na šest měsíců. Žalobce se odvolal proti tomuto rozhodnutí a Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie, jako odvolací orgán pod č.j. CPR-2641/ČJ-2011-9CPR-V237 ze dne 14.11.2012 zrušil toto prvoinstanční rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Dne 21.5.2013 byl se žalobcem sepsán protokol, do kterého žalobce uvedl, že již nežádá provedení pobytové kontroly a neuvedl žádné nové skutečnosti, které by nesdělil do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 27.1.2012. Žalobci pak byla zaslána ještě druhá výzva dne 10.6.2013, kdy bylo oznámeno, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Žalobcův zástupce požádal o provedení pobytové kontroly a žádal o zastavení řízení. Správní orgán I. stupně pak vydal znovu rozhodnutí o žalobcově správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu šesti měsíců, po kterou není žalobci možno umožnit vstup na území členských států EU. Toto rozhodnutí bylo vydáno znovu pod č.j. KRPA-13018/ČJ-2012-000022 dne 24.7.2013.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž mimo jiné také namítal skutečnost, že nebylo obstaráno nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, zda se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

O odvolání bylo pak rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 19.5.2014.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel při rozhodování z podkladů, které měl k dispozici správní orgán I. stupně, i když rozhodoval téměř po uplynutí doby jednoho roku.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud dospěl k závěr, že žalobcem vytýkané porušení ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu při postupu žalovaného je odůvodněné. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalovaný rozhodl o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 19.5.2014. Vycházel v odůvodnění tohoto rozhodnutí z podkladů, které měl k dispozici správní orgán I. stupně při rozhodování v červenci 2013. Posledním podkladem bylo seznámení žalobce s podklady rozhodnutí dne 24.6.2013.

Podkladem rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 30.1.2012. Soud dospěl k závěru, že toto stanovisko se vztahuje k období před jeho vydáním a vychází z podkladů, které měl správní orgán k dispozici do data vydání závazného stanoviska, tedy do ledna 2012.

Soud za této situace dospěl k závěru, že správní orgán nevycházel ze stavu věci, o níž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud bylo vycházeno ze skutečností, které byly doloženy nejpozději do července 2013, bylo vycházeno z podkladů, které nebyly aktuální a nevypovídaly o žalobcově situaci. Je nutno poukázat na to, že v rámci řízení o odvolání je třeba, aby správní orgán, který rozhoduje o odvolání, vycházel ze skutečností, které odpovídají stavu věci v době rozhodování tohoto správního orgánu. Vzhledem k tomu, že o odvolání bylo rozhodnuto s velkým prodlením, staly se skutečnosti zjištěné správním orgánem prvního stupně neaktuálními. Soud proto nesdílí názor žalovaného, který ve vyjádření k žalobě uvedl, že vycházel z výpovědi žalobce, který v květnu 2013 potvrdil, že je svobodný a nemá žádnou přítelkyni. Soud je toho názoru, že pokud rozhodoval odvolací správní orgán po uplynutí jednoho roku v květnu 2014, nebyl odkaz na toto žalobcovo vyjádření případný. Mělo být vyžádáno i nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Vzhledem k tomu, že soud zjistil uvedená pochybení na straně žalovaného, nezabýval se již otázkou posouzení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU.

Soud napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalovaný v dalším řízení po doplnění dokazování znovu posoudí přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení za zastoupení advokátem. Odměna advokáta byla stanovena podle vyhlášky č.

177/1996 Sb., advokátní tarif, za tři úkony právní služby podle § 9 odst. 4, § 7 a § 11 advokátního tarifu po 3.100,- Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu pak byla přiznána za tři úkony náhrada hotových výdajů po 300,- Kč. Celkem činí náklady řízení, které hradí žalovaný, částku 10.200,- Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 24. července 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová